

Understøttelsessatser opfylder rimelige Krav til Kassens Soliditet, og at Kassens Vedtægter indeholder visse Garantier for, at Medlemsbestanden i det væsentlige oprettholdes. For saa vidt det sidste Punkt angaar, har Ministeren særlig henvist til, at de faglige Organisationer gør det til en Pligt for deres Medlemmer ogsaa at være Medlemmer af Fagets Arbejdsløshedskasse. Herved opnaas en fast Medlemsbestand, saaledes at ogsaa de Arbejdere, som ikke føler sig udsat for nogen synderlig Arbejdsløshedsrisiko, er Medlemmer af Arbejdsløshedskassen og svarer deres Bidrag til denne. En saadan Forpligtelse kan efter Sagens Natur ikke paalægges Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, der ikke har Tilnytning til et fagligt Forbund, men der maa da paa anden Maade skabes fornøden Sikkerhed for, at de Medlemmer, som har Arbejde og ikke føler sig udsat for en Arbejdsløshedsrisiko, normalt forbliver i Kassen — de kan f. Eks. forpligte sig til at staa som Medlemmer i et vist længere Tidsrum — saaledes at denne ikke er udsat for en betydelig Afgang og en dermed følgende Svækkelse af dens økonomiske Stilling.

Udvalget har endvidere drøftet Spørgsmaalet om det *højere Medlemsbidrag*, som de anerkendte Arbejdsløshedskasser paalægger *de Medlemmer*, der ikke tillige er Medlemmer af vedkommende *faglige Organisation*. Arbejdsløshedsloven indeholder ingen Regel om dette Forhold, men Hjemmenlen for at afkræve det forhøjede Medlemsbidrag findes i de enkelte Kassers Vedtægter. Der afkræves herefter saadanne Medlemmer, hvis Medlemsskab i Kassen ikke beror paa en dem paahvilende Forpligtelse, et højere Medlemsbidrag, og Forhøjelsen skal godkendes af Arbejdsdirektøren.

Arbejds- og Socialministeren har udtalt, at Motiveringen herfor har været for det første, at Arbejdsløshedskassernes Medlemmer bidrager til Kassernes Administration gennem Kontingentet til den faglige Organisation, hvorfor de Medlemmer, der ikke staaar tilsluttet Organisationen, maa deltage i Administrationsudgifterne paa lige Fod med de øvrige Medlemmer. For det andet er det højere Bidrag for saadanne Medlemmer motiveret dermed, at de frembyder en større Arbejdsløshedsrisiko end de øvrige Medlemmer af Kassen. Dette viser sig bl. a. derved, at de — fordi deres Medlemsskab ikke paahviler dem som en Forpligtelse — frit kan udmelde sig af Kassen, naar de har faaet et Arbejde, hvor de ikke

længere føler sig udsat for Arbejdsløshedsrisiko.

Forhøjelsen af Medlemsbidraget kan gaa op til 75 à 100 pCt. Efter det for Udvalget oplyste findes der imidlertid et meget ringe Antal Medlemmer, der ikke staaar tilsluttet den faglige Organisation. Nogle af Udvalgets Medlemmer mener derfor, at Spørgsmaalet er uden praktisk Betydning, medens andre Medlemmer har fremhævet, at det ringe Antal Medlemmer med forhøjet Medlemsbidrag kunde skyldes, at de ikke organiserede afskrækkes fra at søge sig optaget i Forsikringen, netop fordi Medlemsbidraget vil blive særlig tyngende for dem.

Udvalget finder, at Deltagelsen i Administrationsudgifterne kun kan dække en ringe Del af Forhøjelsen, og Risikomomentet kan derhos efter Udvalgets Opfattelse næppe begrunde en saa betydelig Forskel i Kontingentet for de 2 Grupper af Medlemmer.

Udvalget maa imidlertid erkende, at den Omstændighed, at den her omhandlede Gruppe af Medlemmer i Modsætning til de øvrige kan indtræde i og udtræde af Forsikringen efter eget Forgødtbefindende og saaledes kan unddrage Arbejdsløshedskasserne Medlemsbidraget i Arbejdsperioder, hvor de netop burde betale det, begrundes en rimelig Forhøjelse af Bidraget. Man vilde imidlertid i saa Henseende finde, at Grænsen burde sættes ved en Forhøjelse paa $33\frac{1}{3}$ pCt.

Arbejds- og Socialministeren har erklæret sig villig til at foranledige, at Kontingentet for de Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, som ikke staaar tilsluttet vedkommende faglige Organisation, ikke sættes til mere end $33\frac{1}{3}$ pCt. over Kontingentet for Kassens øvrige Medlemmer, og Udvalget finder herefter ikke, at der er Grundlag for at foreslaa optaget nogen Bestemmelse i Loven om dette Forhold.

Udvalget har derhos drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt den herskende *Manget paa Husassistenter* vil kunne afhjælpes ved Lovgivningsforanstaltninger. Man har i saa Henseende overvejet Indførelsen af Bestemmelser om, at Adgangen for Kvinder til at gaa ind i industrielt Erhverv eller Kontorvirksomhed skulde være betinget af, at de er fyldt 18 Aar og har gennemgaaet en vis huslig Uddannelse, ligesom man har været inde paa, om der kunde tilvejebringes en Ordning, hvorefter de unge Kvinder i højere Grad end tidligere fik Mulighed for at opnaa en Uddannelse i husligt Arbejde.